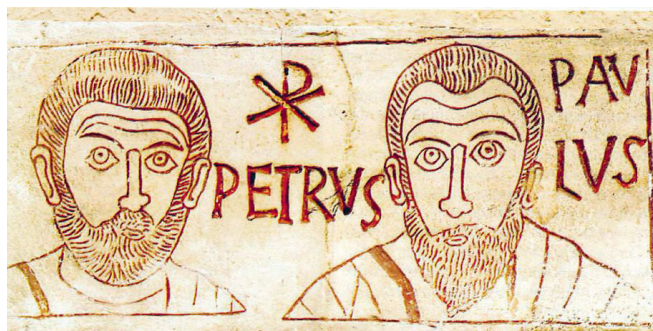

Om judar och greker

Av Göran Schmidt

WIKIMEDIA

Paulus var en klok man, även om hans kollega Petrus noterade att det fanns vissa saker i hans brev som kunde vara svåra att förstå redan på den tiden, i synnerhet om läsaren hade en egen agenda (2 Pet 3:15-16). Den saken har inte förändrats.

Paulus var klokare än vi i dagens svenska kristenhet i det avseendet att han förstod att anpassa sig efter omständigheterna. När han kom till en ny stad gick han alltid först till den lokala synagogan och talade till judarna. Där kunde han använda sig av sina gedigna kunskaper i judendomen och de judiska skrifterna, det som vi brukar kalla det Gamla Testamentet. Han gjorde sitt yttersta för att bevisa att Jesus var den utlovade Messias, uppfyllelsen av det judiska folkets längtan. Det skedde med varierande framgång beroende på hur öppensinnade hans åhörare var.

När han undervisat färdigt i synagogorna vände han sig till städernas icke-judiska befolkning, till "hedningarna". Har du lagt märke till hur annorlunda Paulus förkunnelse var när han höll sitt föredrag inför grekerna och andra nationaliteter inför Areopagen i Aten? (Läs om det i Apg 17:16-34.) Säkert även när han dessförinnan diskuterat med de grekiska filosoferna – stoiker och epikuréer – på stadens torg. Då återopade han inte de messianska profetierna i Psaltaren eller hos profeterna. I stället förde han logiska och rationella resonemang. Han utgick från grekernas religiösa föreställningsvärld och refererade till altaret "för en okänd gud" som han lagt märke till i staden (v. 23).

Han fortsatte sedan med att argumentera för att den guden är världens skapare. Men han stannar inte där, han fortsätter med att understryka att alla jordens folkslag och nationer härstammar från en enda människa. Märk väl att han inte nämner någonting om den människans namn och inte heller Lagen, de fem Moseböckerna. Förmodligen medveten om att ifall han gjort det skulle åhörarna ha avfärdat det som judisk religiositet, som sannolikt inte stod högt i kurs i Aten.

I stället refererar Paulus till en grekisk poet och utgår från ett citat av denne. Så ytterst profant! Efter att sedan ha motiverat varför världens skapare omöjligen skulle rymmas i någonting materiellt kommer han så småningom fram till sin huvudpoäng: att Skaparen utsett en människa till att döma världen rättvist och att Han bevisat detta inför alla människor genom att låta den personen uppstå från de döda – märk väl utan att ens nämna Jesus vid namn. Med bevis åsyftar Paulus här all den faktiska evidens som förelåg i form av hundratals pålitliga vittnesmål från personer som sett den uppståndne med sina egna ögon och som vid den här tiden fortfarande var i livet (1 Kor 15:6).

Låt oss nu rannsaka oss själva ett ögonblick. Hur förkunnar vi evangeliet för våra medmänniskor som inte tror, unga som gamla? Sverige är väldigt annorlunda idag mot hur situationen var för ett halvsekel sedan. Unga och medelålders människor har idag praktiskt taget ingen kunskap om den bibliska världsbilden och om bibliska begrepp över huvud taget. Vi som är kristna och går till kyrkan är bildligt talat som judarna i synagogan, väl förtrogna med begrepp som Gud, Jesus, synd och försoning. Men de andra är "greker". Handen på hjärtat – förmedlar vi evangeliet för grekerna på stan och på våra arbetsplatser som om de vore judar? I så fall gör vi inte som Paulus. Han beslutade sig för att vara en jude för judarna och som en hedning för hedningarna för att kunna övertyga så många som möjligt om vem Jesus är (1 Kor 9:19-21).

Vi behöver börja göra som Paulus – återta den stora och fantastiska berättelsen om en värld skapad av Gud och om Bibelns trovärdighet från början till slut, och kommunicera det på ett oreligiöst och relevant sätt. Vi måste börja i rätt ände, med de historiska sanningarna om en god Gud, skapelsen, en historisk Adam och mänsklighetens trasighet. Och sedan bygga vidare med förlåtelsen i Jesus Kristus och nödvändigheten av att bli räddad från en värld som snart ska dömas av den levande Guden!